

Capitolul I

Începutul studenției, sfârșitul inocenței

Era vremea de început a studenției, iar Cronos s-a oprit o clipă, pentru a-i privi pe tinerii studenți inocenți. Privindu-i, s-a minunat de ceea ce vedea, fiind fermecat de tinerețea și nevinovăția lor. După momentul de reverie trăit, acesta a tras aer adânc în piept, a expirat și apoi a continuat călătoria sa implacabilă, dar cu-n oarecare regret: a trebuit să plece, deși ar mai fi zăbovit măcar câteva clipe în contemplațiune.

Protagoniștii

Printre eroii acestei narațiuni se numără Teo, Ema, George, Gabriel, Ana, Igor și Simion, șapte studenți la Drept, aflați în primul an de studii, care fac parte din grupa H. Sigur, pe parcurs, vor apărea și alte personaje în poveste. Cu excepția lui Gabriel și a lui George, toți ceilalți s-au cunoscut în pauza cursului de Drept civil, primul la care protagoniștii din poveste au participat, când Teo, o tipă exuberantă și directă, pe un ton ridicat, s-a adresat mulțimii dezorganizate de studenți, aflați în pauză, strigând realmente:

– Eu sunt Teo, colega voastră, și aș vrea să fac cunoștință cu voi toți, dar nu cred că se poate,

așa că azi mă mulțumesc să-mi cunosc colegii din grupa mea, H. Este cineva din grupa H pe aici?

După întrebarea rostită, suficient de tare cât să atragă atenția celor din apropiere, lansată în zgomotul difuz produs de interacțiunile timide ale tinerilor, aflați în prima lor recreație studentească, din masa de tineri încărcăți cu speranțe și emoții s-a desprins Ema, o altă studentă, care s-a apropiat de Teo cu mâna întinsă, pregătită să se prezinte. Când a ajuns la mică distanță de Teo, luminată pe chip de un curaj firav, dar păstrând încă o oarecare timiditate, destul de aproape cât să-i poată atinge acesteia mâna, a spus:

– Bună! Eu sunt Ema și mă bucur să te cunosc. Știi că ai tupeu?

– Hello!, a răspuns Teo. Cred că am un pic de curaj, n-aș vrea să-i zic chiar tupeu, însă, indiferent cum i se spune, îl țin în frâu să nu dea pe-afară. Adică, lăsând modestia la o parte, am atât curaj cât este necesar să nu mă înghită marea de studenți, că vorba aia: „*are și modestia mândria ei*!”. Am zis-o! Ha! Ha! Așa cum am spus mai devreme, numele meu este Teo și îți mulțumesc că ai dat curs așa, atipic, invitației mele, azvârlite în larma studentească.

– Și eu îmi doresc să cunosc colegi, de aceea am răspuns cu plăcere imediat ce am auzit că ești din grupa H, a spus Ema. Sper ca, după ce ne vom cunoaște mai bine, să legăm o prietenie, îmi place stilul tău. Și, cel puțin pe moment, nu cunosc alți colegi de facultate.

– Adică, dacă tot n-ai alte opțiuni... mă alegi pe mine, a adăugat ironic Teo.

Începutul studenției, sfârșitul inocenței

– N-am vrut să sune chiar așa, a adăugat Ema, în spatele a două pete de roșeață simetrice în obraji.

– Am glumit. Nu te panica, fată, a revenit Teo, spulberând orice semnificație peiorativă.

– M-ai liniștit, a mai zis Ema, greu de auzit.

În timp ce dialogul celor două s-a lungit cu schimburi de amabilități și întrebări de socializare, în vorbă s-au insinuat alți doi băieți din grupa H, George și Gabriel, care păreau a fi prieteni. Desigur, nu m-am înșelat. Am aflat că s-au cunoscut cu ocazia înscrierii la facultate și, între timp, au devenit amici: s-au întâlnit frecvent toată vara fie la o bere, menită să atenueze efectele verii caniculare, fie, pur și simplu, pentru a discuta despre pregătirea începerii activității studențești. Dintre cei doi, primul s-a prezentat Gabriel, după care a venit rândul lui George. Amândoi au trăit un plăcut sentiment de bucurie, care putea fi citit ușor pe fețele lor, generat de faptul că au întâlnit două colege ce păreau a fi „de gașcă” – așa cum i-a șoptit George la ureche lui Gabriel, într-un moment în care Teo și Ema discutau între ele și nu erau atente. În răstimpul în care cei doi încercau să se lămurească dacă este cazul să inițieze un dialog sau să lase această inițiativă fetelor, de grupul celor patru s-a apropiat Ana și, aproape simultan, alți doi – Simion și Igor. După obișnuitele prezentări și după ce au schimbat numere de telefon sau adrese de e-mail, Teo i-a asigurat că va crea grupul *Gașca de la Drept*, în aplicația WhatsApp, clipă în care

profesorul i-a anunțat că urmează partea a doua a prelegerii, chemându-i în amfiteatru.

Au reintrat la curs, s-au așezat pe cât posibil în aceeași zonă a sălii și s-au străduit să fie atenți la prelegerea în derulare, având mintea oscilantă între două repere. Ba se concentrau să-l asculte pe profesor, ba se gândeau la viitorul relației cu ceilalți colegi. Dacă-i priveai, fără să știi ce-i în mintea lor, te-ai fi putut convinge imediat că fiecare, în felul său, ar fi dorit, parcă, o pauză mai lungă, în care să afle cât mai multe lucruri despre colegii de grupă.

Mai multe despre „gașca celor șapte”

Ca să vă satisfac curiozitatea, cu promisiunea implicită că nu veți neglija cursul de Drept civil și bazându-mă pe atenția voastră distributivă ☺, în timp ce audiați prelegerea universitară, vă voi spune câteva lucruri interesante despre fiecare dintre personajele de mai sus.

Să începem cu Teo. Cum ați aflat deja, Teo este o tipă curajoasă, conform propriei opinii, sau *tupeistă*, potrivit celor spuse de Ema. Ea nu este dispusă să cheltuiască timp pentru preamburii sau chestiuni introductive sterile, astfel că preferă și chiar adoră comunicarea concisă și directă. Unul dintre sloganurile sale este „*Nu am timp de poze, să trecem la acțiune!*”. Ce nu știți despre ea, întrucât încă nu v-am spus, dar veți afla acum, este că e fericita beneficiară a unei frumuseți cinematografice, cu o ținută fizică și vestimentară elegante și un zâmbet magnific, retras în colțul

Începutul studenției, sfârșitul inocenței

stâng al gurii. Parcă este coborâtă de pe un afiș hollywoodian clasic! Nu poți să n-o remarci și să n-o placi, atunci când o întâlnești, și nici s-o ignori, dacă este prin preajmă. Principiul ei în viață ar putea fi condensat în conținutul adagiului *carpe diem, quam minimum credula postero* („trăiește clipa și fii cât mai puțin încrezător în viitor”). Teo este o persoană care vrea să trăiască prezentul și să se bucure de ceea ce se întâmplă în fiecare clipă, căci este conștientă că Fortuna i-a hărăzit multe calități, dar mai ales un corp impecabil.

De altfel, ea însăși spune că „*a fost norocoasă*” când s-a născut și că este „*o răsfățată a destinului*”. În calitate de observator neutru, pot spune că nu doar curajul sau tupeul sunt atuurile lui Teo, ci și siguranța conferită de faptul că este conștientă de calitățile din posesie, pe care, pur și simplu, dacă tot le are în dotare, le întrebuințează cu folos. În fapt, stilul ei este o combinație rafinată între curaj și tupeu, dublate de *arta inteligenței emoționale*.

În schimb, Emei îi lipsește tocmai curajul, calitate cu care am văzut că Teo a fost supra-inzestrată. Ema se situează, cel puțin aparent, aproape la polul opus, fiind ușor timidă, dar extrem de conștiincioasă. De fiecare dată când are în jurul său oameni necunoscuți, face un efort deosebit pentru a-și stăpâni emoțiile. Însă, după ce sparge gheața cu primele replici, în special dacă i se pare că au fost inspirate, începe să se simtă în largul ei, capătă un oarecare curaj și își înfrânează din ce în ce mai eficient emoțiile. Ema

este *studenta din prima bancă*, care nu ratează vreo activitate didactică și are foarte clar prefigurată scopul în minte: acela al obținerii unor rezultate maxime la orice disciplină de studiu. După cum am început descrierea ei, nu cred că v-ați așteptat la ce urmează, dar vă spun să Ema este foarte determinată. Dacă n-aș fi cunoscut-o și mi-ar fi povestit cineva despre ea, credeam că vrea să fie cea mai bună, deși nu are nicio șansă. Acum, după ce am aflat mai multe informații despre ea, vă pot spune că nimic din ce poate controla nu este la întâmplare. Nu-i place să fie *prinsă cu temele nefăcute*. Ea crede că, prin educație, oamenii pot deveni mai buni, mai altruști și mai înțelepți. Principiul după care ea se ghidează poate fi subsumat adagiului *repetitio est mater studiorum* („repetiția este mama învățaturii”), iar sloganul ei preferat este „*Succesul este 1% talent și 99% transpirație*”.

Pe George și Gabriel îi voi prezenta *la pachet*, întrucât nu numai că sunt prieteni, după cum vă spuneam mai devreme, ei chiar seamănă întrucâtva, sub aspect fizic și chiar intelectual. Amândoi sunt de statură medie, figuri comune: nici vorbăreți, nici discreți, dar cu planuri de viitor similare și clare. Ei sunt *tăcuții serioși din mulțime*, care-și văd de obiectivele stabilite. Deși nu sunt, la prima vedere par a fi frați, căci dacă-i privești spui că sigur există o legătură foarte strânsă între ei sau cel puțin ai convingerea că se cunosc de-o viață. Par doi tipi foarte ancorați în realitatea de zi cu zi, fără a fi sceptici, optimiști sau pesimiști. Mai degrabă, George și Gabriel pot